

Когато се връцахъ на бивуака, срѣгнахъ Поручика Живарева още съ единъ офицеръ. Азъ го спрѣхъ и започнахъ да му справамъ за похождение то на вѣстовоя му, но щомъ той се сѣти въ що състои работата, махна съ ръка, обърна се и, безъ да каже дума, продължи пътя си. Това негово невежливо спрѣмо менъ обръщение тъй силно ме възмути, щото сърдито и съ натъртенъ гласъ азъ му казахъ да ме изслуша.

— Ну, какво искате? ме попита Живаревъ съ явно неудоволствие.

Азъ му расправихъ случката и въ това врѣме и самия Бойко се приближи къмъ насъ и, като да знаеше, че думата бѣ за него, спрѣ се въ три крачки до насъ.

— Трѣбваше да му побие мордата, каза Живаревъ високо, когато азъ свършихъ.

— Ваше благородие, азъ щѣхъ да направя това, но . . . и Бойко ме изглѣда и въ поглѣдътъ му се четѣха думитѣ: „ето кой ме спрѣ“.

Възмутенъ отъ постѣпката на Живаревъ, азъ се обърнахъ и, безъ да му продумамъ дума, отидохъ право въ палатката на дружинния командиръ, гдѣто се намираше и Князь Вяземски. Азъ подробно разказахъ за случая съ Бойка и обръщението на Живарева спрѣмо менъ — своя другаръ по орѣжието. Когато свършихъ, Князь Вяземски каза:

— Поручикъ Живаревъ не прави добръ: всѣкий офицеръ е длъженъ да пази рѣда и да зема мѣрка за спиране всѣка безрѣдица, а тъй сжщо да се обръща къмъ старшия съ почитание, а съ младшия — вѣжливо.

— А вий, Павелъ Петровичъ, не трѣбва да оставате безнаказани подобни постѣпки, свърши Княза.

Дружинния командиръ извика вѣстовоя си и му заповѣда да повика дежурния по дружината. Азъ си излѣзохъ.

Не се бѣ изминало и половинъ часъ, когато Поручикъ Живаревъ дойде при мене и ми каза.